

NEON ΠΝΕΥΜΑ

*M'apparecchiava a sostenere la guerra
... che ritrarrà la Mente che non erra.*

Dante

ΣΥΝΗΘΕΙΑ νὰ παρατηρῶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ βιβλία, ποῦ ἐκδίδονται σήμερον ἐν Ἑλλάδι, μὲ βλέμμα ἀδιαφορίας.

Τυπωμέναι σελίδες, ἄλλαι μὲ πολυτέλειαν καὶ ἄλλαι μὲ πενιχρότητα, θέματα γνωστὰ καὶ τετριμμένα, τὰ ὅποια ἤρχοντο διὰ νὰ προσθέσουν ἓνα ἀριθμὸν εἰς τὴν μηδαμινὴν σειρὰν τῆς νεοελληνικῆς ἐκδοτικῆς.

Ἀλλὰ ἓνα ὀλιγοσέλιδον βιβλίον, τεύχος μῆλλον, ποῦ ἔλαβα κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, δὲν μὲ ἄφησεν ἀσυγκίνητον.

Ἡθέλησα νὰ τὸ ἀναγνώσω καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ τὸ προσέξω.

Μία ιδιόρρυθμος ἀκαταστασία, ἓνα ὕψος ὑπερβολικόν, μία πικρὰ φρασεολογία μὲ ἑκαμὴν συχνα νὰ σταματῇ τὴν ἀνάγνωσιν διὰ νὰ σκεφθῶ μήπως ὁ συγγραφεὺς προχωρεῖ πολὺ,

parlando cose che 'l lacere é bello.

Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπιφυλακτικόν, ἴσως διότι δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι· δὲν εἶναι, οὔτε εἰρωνικόν διότι δὲν τὸ ἠθέλησε τοιοῦτον ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ εἶναι πικρόν...

Μὲ δριμύτητα καυστικὴν, μὲ σκληρὰν καὶ ἀπροκάλυπτον τραχύτητα διατυπώνει ὁ συγγραφεὺς τὴν ιδέαν του, ἡ ὁποία διήκει, μία καὶ ἡ αὐτή, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔργου του. Μόλις ἀνοίγεις τὴν πρώτην σελίδα καὶ ἰδοὺ σὲ ὑποδέχεται ἓν ἀπροσδόκητον ράπισμα...

«Τὸ κακὸν ποῦ Σὲ κατατρώγει εἶναι βαρύτερον ἀπὸ ὅ,τι δύναται νὰ φαντασθῇ ἡ τωρινὴ Ἀμαθὴς Φαντασία».

Δίδεται ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ νεοελληνικοῦ πνεύματος, ὡς ἀερολογικοῦ καὶ ἀνικάνου νὰ ἐννοήσῃ τὴν φυσιολογίαν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὀλίγοι, αἱ ἀτομικαὶ δυνάμεις, δὲν ἐσκέφθησαν θετικῶς καὶ πρακτικῶς, κατὰ τὸν κ. Γιαννόπουλον, καὶ δὲν ἐκατόρθωσαν νὰ συν-

θέσουν πραγματικῶς τὸν ἐθνικὸν ἰδεολογικὸν κόσμον τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ σύστημα τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ὅτι «εἶναι πανοῦθριον νὰ μὴ ὁμολογεῖται ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι χώρα παράφρων, ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς μακρονῆς ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ δύο Μαυρομυῖχαι ἐμαχαίρωσαν καὶ ἐπιστόλισαν τὸν Καποδίστριαν».

Ἡ σημερινὴ νεοελληνικὴ κατάστασις ζωγραφίζεται εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μὲ μαῦρα χρώματα. Μὲ ἀμείλικτον γραφίδαν ἀποκαλύπτονται τὰ κρυφὰ ἔλκη ποῦ σαπίζουν τὸν ὄργανισμὸν τοῦ νεοελληνικοῦ ἔθνους. Ὅσον γυμνά καὶ ἐν εἰκονίζονται τὰ πράγματα, ἐν τούτοις δὲν εἶναι ὑπερβολικὴ ἡ περιγραφή τῆς οἰκτρῆς καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικὴν, πολιτικὴν, φιλολογικὴν καὶ βιομηχανικὴν,

che molte volte al fatto il dir vien meno.

Εἶναι πολλὰ τὰ δεινὰ καὶ περισσότερα τὰ λάθη τοῦ νεοελληνικοῦ ἔθνους. Περιττὸν νὰ τ' ἀπαριθμήσῃ κανεὶς: Δολοφονία τοῦ Καποδίστρια, ἔξωσις τοῦ Ὁθωνος, χωρισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐγκατάλειψις μιᾶς ἀριστοκρατίας τοῦ Πνεύματος, τὸν πυρῆν τῆς ὁποίας θὰ ἐσχημάτιζον οἱ Φαναριῶται...

Ἐδῶ, χωρὶς ν' ἀγανακτήσω, ἅς μοῦ ἐπιτραπῇ μία μικρὰ παρένθεσις.

Ἄν ἦτο ἱκανὸν τὸ νεοελληνικὸν ἔθνος νὰ ἔχῃ μίαν ἀριστοκρατίαν τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ γένους, τὸν πυρῆν τῆς δὲν θὰ ἐσχημάτιζον οἱ Φαναριῶται!

Εἶναι ἄδικον νὰ λησμονῶμεν τὴν πρώτην ἀνατολήν τοῦ νεοελληνικοῦ πνεύματος, τὸν πρῶτον πολιτισμὸν ποῦ ἐπρόβαλλεν εἰς ἐλληνικὴν γῆν ἐνῷ ἡ Ἑλλὰς ἐστεινάζεν κάτω ἀπὸ τὰ μαῦρα δεσμὰ τῆς δουλείας, τὴν πρώτην πλουσίαν πνευματικὴν ἀνθήσιν ὅπου ἐβλάστησεν εἰς τὴν Ἐπτάνησον.

Αἱ Ἴόνιοι νῆσοι ὑπῆρξαν ὁ ἐγκέφαλος τῆς Ἑλλάδος, ὅπως αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἡ κοιλία...

Ἀπὸ τὰς Ἰονίους νήσους ἐφύσησεν ἡ πρώτη ζωηφόρος πνοή τοῦ νεοελληνικοῦ πνεύματος. Τὰ γράμματα, αἱ τέχναι, ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ ἐπιστῆμαι ἤκμαζαν εἰς τὴν Ἑπτάνησον ὅσον δὲν ἀκμάζουν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Σολωμός, ὁ Κάλβος καὶ ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Φωκᾶς καὶ ὁ Χαρβούρης, ὁ Καποδίστριας, ὁ Κουτούζης, ὁ Προσαλένδης, ὁ Μάντζαρος, ὁ Μουστοξύδης, ὁ Βραΐλας, ὁ Μηνιαῖτης καὶ ὁ Λάττας, ὁ Γαλβάνης καὶ ὁ Πανᾶς, ὑποθέτω νὰ εἶναι ἀρκετοὶ διὰ ν' ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα μᾶς πνευματικῆς ἀριστοκρατίας, καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰρηνικῶς εἰς τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρεκλίναμεν.

Καὶ ὑποθέτω ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχω ἀναφέρει δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς ψευδεῖς καὶ παλαιᾶς ἀξίας τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ νὰ καταρρίψῃ.

Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα συμφωνῶ μὲ τὸν συγγραφέα. Τίποτε δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του, οὔτε γλώσσα, οὔτε φιλολογία, οὔτε αἱ καλαὶ τέχναι, οὔτε τὸ πολίτευμα, οὔτε ἡ ἐκκλησία, οὔτε ὁ στρατός, οὔτε ὁ στόλος, οὔτε ἡ ἐκπαίδευσις.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Γιαννόπουλος ἐλπίζει εἰς τὸ νεοελληνικὸν πνεῦμα, ἀφοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου του γράφει :

« Ἀπώτατα εἰς τοὺς κυανοροδίνους ἀέρας ἀσημένια καμπάνα σημαίνει τὸν ὄρθρον τῆς ἀναγέννησεως ».

Τὴν ἀναγέννησιν αὐτὴν καὶ ποῖος δὲν τὴν προσδοκᾷ ; Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ὁμοιάζει,

*come l'araba fenice,
che vi sia ciascun lo dice,
dove sia nessun lo sa.*

Συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὸν κ. Γιαννόπουλον ὅτι «ὁ Ἕλλην στερεῖται καθ' ὁλοκληρίαν τῆς γνώσεως τοῦ ἐαυτοῦ του»

Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου δύναται καὶ νὰ γίνῃ εἶναι νὰ ἐννοηθῇ ἀπὸ ὅλους μᾶς ὁ στίχος ἐκεῖνος τοῦ *Delavigne*, ἂν δὲν σφαλῶ,

Entrez bien dans l'esprit de votre personnage.

Δὲν ἐννοήσαμε τὸν ἐαυτόν μας· καὶ πρέπει νὰ τὸ φωνάξῃ κανεὶς εἰς ὅλην τὴν νέαν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν καθέναν χωριστά.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Νέου Πνεύματος» ἀντικρύζει ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπόψεις τὸν νεοέλληνα, ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον, καὶ θέλει ν' ἀναδράμῃ εἰς τὴν ρίζαν καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῆς σημερινῆς καταστάσεως καθὲ νεοελληνικοῦ πράγματος ποῦ μᾶς περιστοιχίζει, καθὲ κοινωνικῆς ἀνορθογραφίας, καθὲ ἐπιστημονικῆς ματαιότητος, καθὲ φιλολογικῆς ἀνοησίας, καθὲ στρατιωτικῆς, οἰκονομικῆς, ἐθνικῆς οἰκτρότητος, ποῦ μᾶς ἐμποδίζει νὰ βαδίσωμεν τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς προόδου, τὸν δρόμον

che mena dritto altrui per ogni calle,

καθὼς εἶπεν ὁ *Dante*.

Ἐὰν συμφωνῶ ὅμως εἰς τὰ πλεῖστα σημεῖα δὲν παρὰδέχομαι ὅτι ἡ τοιαύτη Ἑλλάς «εἶναι ἀδύνατον νὰ δημιουργήσῃ οὔτε αὔριον, οὔτε μεθ' αὔριον, οὔτε ἀντιμεθ' αὔριον, οὔτε ποτε τῆς, ἀπολύτως τίποτε ἐθνικόν, ἥτοι λογικόν, βιώσιμον, ἀναπτύξιμον, προοδευσιμον». Ὅχι.

Ἐὰν εἶναι οἰκτρὰ ἡ σημερινὴ κατάστασις, καὶ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ, δὲν ἐπεται ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ ἀκριβῶς διὰ τοῦτον καὶ μόνον τὸν λόγον, εἰς ἕνα μέλλον ἐγγύτατον ἢ μακρινόν, ἀδιάφορον, ν' ἀναβαπτισθῇ εἰς κολυμβήθραν Σιλωὰμ τὸ Ἄτομον, ἡ Κοινωνία, τὸ Ἔθνος.

Γνωρίζω μίαν σοφὴν νεοελληνικὴν παροιμίαν, καὶ εἶναι σοφὴ, ἀκριβῶς καὶ μόνον, διότι εἶναι ἀληθινή. « Ἀπὸ ἀγκάθι βγαίνει ρόδο... »

Διατὶ λοιπὸν ἀπὸ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, ἀπὸ τοὺς ἀμαθεῖς ἐπιστήμονας, ἀπὸ τὸν ὄχλον ποῦ εἶναι «σάρκες κενὴ φρενῶν» κατὰ τὸν Ἐκκλησιαστήν, καὶ ἀπὸ τοὺς πλουτοκράτας ποῦ εἶναι μόνον χρυσοστόλιστοι πίθηκοι καὶ τὸ οἰκόσημόν των εἶναι ἕνα κομμάτι μπακαλαίου, διατὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν κόπρον νὰ μὴ βλαστήσῃ ἡ δροσεροτέρα ἐθνικὴ παραγωγὴ ;

Ἡ σῆψις παράγει τὴν ζωὴν· καὶ ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι ἀληθὴς καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἐθνῶν.

Ὁ νεοέλληνας ἕως σήμερον δὲν ἠδυνήθη νὰ δημιουργήσῃ νέον Ἑλληνικὸν πολιτικὸν καὶ δὲν ἠδυνήθη διότι δὲν εἶχεν ὠριμάσει τὸ πνεῦμα ἐνὸς ἔθνους—νηπίου, διότι δὲν εἶχον ἐξιχθῇ εἰς ἀκμὴν αἱ δυνάμεις ἐνὸς ἀνθρώπου—λαοῦ. Ἡ γνώμη μου, ὡς ἐντελὴς ἀτομικὴ, πιθανὸν νὰ μὴν εἶναι καὶ ὀρθή.

Τὸ νεοελληνικὸν πνεῦμα δὲν ἔζησεν ἀρκετά, δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη, καὶ ὑποθέτω ὅτι ὁ κ. Γιαννόπουλος, ἂν ἔξαφνα εἶχε ἕνα υἱόν, καὶ τοῦ τὸ εὖχομαι, δὲν πιστεύω νὰ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν ὁ μικρὸς του υἱὸς νὰ ἔγραφεν ἕνα «Νέον Πνεῦμα» ὅπως τὸ ἔγραφεν αὐτός.

Καὶ ὑποθέτω νὰ μὴ ἔχω ἄδικον.

Δὲν πιστεύω ὅτι ἤρχισεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις, πιστεύω ὅμως ὅτι ἤρχισε τὸ τέλος τῆς σημερινῆς καταστάσεως διότι ἐφθασεν εἰς τὸ *non plus ultra*.

Πιστεύω εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Τέλους.

Καὶ ὑποθέτω ὅτι ἀκριβῶς ἡ ρυπαρότης τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὁ αὐτανδρὸς καταποντισμὸς τῆς σημερινῆς πολιτικῆς, ἡ ὀλικὴ χρεωκοπία τῆς σημερινῆς φιλολογίας καὶ τέχνης, θὰ εἶναι ἕνα ἐχέγγυον περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἀνεγέρσεως καὶ τῆς ἀναδημιουργίας ἐνὸς αὐριανοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους.

Καὶ εἰς αὐτὸ πιστεύω μὲ ἀκράδαντον πεποίθησιν, χωρὶς νὰ εἶμαι ἰδεολόγος τυφλός, χωρὶς νὰ μὲ παρασύρῃ ἡ Χίμαιρα καὶ ἡ Οὐτοπία.

Ὅλαι αἱ ιδέαι τοῦ ἀνθρώπου ὀφείλονται εἰς τὴν πεῖραν. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα στηρίζεται ὁ Ἑλβέτιος ὁλοκληρὸν τὸ φιλοσοφικόν του σύστημα. Ἐπομένως ἐὰν δὲν ζήσῃ ἀρκετὰ ἕνας

άνθρωπος δὲν ἀποκτᾷ πείραν, καὶ οὔτε ἰδέας.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰ κράτη. Καὶ ἂν ἡ Ἑλλάς ὡς ἔθνος μετᾷ αἰώνων ζωὴν ὡς, κράτος ὅμως εἶναι νήπιον. Ἔως σήμερον ἡ Ἑλευθερία ὑπῆρξε διὰ τὴν νέαν Ἑλλάδα μία *illusion*. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ ἐξωτερικὴ τῆς πολιτικῆς ὑπῆρξεν ἑμπνευσις πότε τῆς Ἀγγλίας καὶ πότε τῆς Ρωσσίας, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζομεν ὅτι αἱ δυνάμεις αὗται ὑπῆρξαν δι' αὐτὴν περισσότερον βλαβερὰ παρά ὠφέλιμοι.

Ἡ ἠθικὴ πρέπει πάντοτε νὰ ἐνυπαρχῇ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ὁ Ἑλθέτιος καὶ ὁ *Hobbes* ἀξιοῦν ὅτι τὸ Κράτος πρέπει καὶ ὀφείλει νὰ καθορίζῃ τὰς πράξεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι εἶναι ἄξιοι ἐκτιμήσεως ἢ ἀποστροφῆς. Καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Νέου Πνεύματος» ἐκφέρει τὴν μεγαλύτεραν ἰδέαν ὅταν λέγει:

«Τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα. Καὶ εἶναι ζήτημα Ἑλληνικὸν ἀφοῦ ἡ γῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ γωνία ὅπου συναντῶνται σχεδὸν ὅλα τὰ ἐμπορικὰ καὶ ναυτικὰ συμφέροντα Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς».

Ὁ κ. Γιαννόπουλος διὰ τὸ Ἑλληνικὸν διπλωματικὸν σῶμα ἐπιφυλάσσει τοὺς πικροτέρους λόγους, τὰς πλέον ἀνηλεεῖς μαστιγώσεις, καὶ δὲν ἔχει ἀπολύτως ἄδικον διότι ὅχι ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς διπλωμάτας μας εἶναι στέρημένοι τῶν πλεονεκτημάτων ἀκριβῶς ἐκείνων, τῶν ὁποίων θὰ εἶχον ἀνάγκην καὶ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τὴν ἀντίληψιν ὅπου δεικνύουσιν εἰς μερικὰς περιστάσεις,

non intelligere quod onnes intelligunt

Εἶναι σπουδαῖον τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα.

Ὁ κ. Γιαννόπουλος παρίσταν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν λέγοντα πρὸς τὸν νέον βασιλέα του :

«Ἐμᾶς, βασιλεῦ μου, μὲς βλέπεις... Σὲ ἰκετεύομεν ν' ἀναλάβῃς Σὺ αὐτὸν τὸν μπελᾶ (δηλ. τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα). Οἱ Ὑπουργοὶ θὰ εἶναι κούτσουρα σὰν κ' ἐμᾶς. Μάλιστα διὰ τὰ ἐξωτερικὰ διαλέγομεν τὰ πειὸ κούτσουρα. Διὰ τὸ διπλωματικὸν σῶμα ποῦ εὐρίσκεται ἐξω κατασκευάζομεν εἰδικούς ἀνθρώπους. Πέρνομεν τὰ πειὸ κούτσουρα καὶ διὰ κάθε ἀσφάλειαν, τοὺς ἀφαιροῦμεν τὸ μεδούλι τῆς κόκκας καὶ τοὺς κόβομεν τὸ ὀπτικὸν νεῦρον, οἱ διπλωμάται μας ὅλοι εἶναι στραβομάται..... Ἐμεῖς θὰ κάμωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι κάμουν εἰς τὰ Κράτεια. Θὰ τῆς κόψωμεν τὰ δάκτυλα τοῦ ἐνὸς χειροῦ, θὰ στραγγαλίσωμεν τὸ ἄλλο, ὀλίγον πιπὲρι εἰς τὸ στόμα, ἓνα σουβλὶ εἰς τὸ μάτι, ἓνα τρίφιμον μὲ κρεμμύδι εἰς τὸ ἄλλο, καὶ Σὺ Μεγαλειότατε θὰ τὴν γυρίζῃς εἰς τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ κλαίγῃς λέγων:— Ἀφεντάδες μου, κάμετε ἐλεημοσύνη στὴν καυμένη τὴν σακάτισσα, λυπηθεῖτε τὴν ἀόμματη, ἀφεντάδες μου νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεσμένα σας.— Πάντα κάποιος θὰ βρεθῇ νὰ τῆς πετάξῃ κανένα κόκκαλο. Κ' ἐπειτα, βασιλεῦ, νέος εἶσαι καὶ ὠ-

ραῖος εἶσαι. Θὰ βρῇς μιὰ ὠραία νύφη καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ παιδιὰ. Τότε θὰ συμπεθερεύσωμεν μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς... Ἡ ἐξωτερικὴ μας πολιτικὴ θὰ εἶναι πολιτικὴ τῶν Συμπεθεριῶν...»

Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι γεμάτη χιούμορ, ἀλλὰ κινεῖ εἰς δάκρυα. Ἐξ ἴσου πικρὰ ἐκφράζεται διὰ τὰς γλωσσολογικὰς δοξασίας, διὰ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ διὰ κάθε πληγὴν, αἱματηράν ἀλλὰ ὄχι ἀνίατον, τοῦ νεοελληνικοῦ ὀργανισμοῦ.

«Ἐσκοτώσατε τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, φωνάζει, καὶ ἔθνος χωρὶς νεολαίαν εἶναι ἄνοιξις χωρὶς ἄνθη.»

Ἐχω σταθεράν ἰδέαν περὶ τῆς ἀχρηστίας καὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τῆς κριτικῆς, διὰ τοῦτο μοῦ ἐφάνη ἀστεῖον ὅταν εἶδα ἄλλοι νὰ κατηγοροῦν καὶ ἄλλοι νὰ ἐκθειάζουν τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γιαννοπούλου.

Ἐγὼ θὰ ᾔθελα μόνον νὰ ἔχω φωνὴν δυνατὴν καὶ ἀπέραντον καὶ νὰ φωνάξω ἀπὸ ὑψηλῶς πρὸς ὅλους τοὺς νέους, ὅσοι κρύπτουν ὀλίγον φῶς εἰς τὴν σκέψιν τοὺς καὶ ὀλίγην πίστιν εἰς τὴν καρδίαν τοὺς : — Ὡ ἀδελφοί, ἀνιχνώσατε τὸ «Νέον Πνεῦμα» καὶ ὕστερα σκεφθῆτε. Γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ὕστερα μελετήσατε τὸν τόπον σας καὶ τὴν κατάστασίν του. Σκεφθῆτε ὅτι ἐμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ὅτι δὲν ἔκαμαν οἱ γονεῖς μας.

C'est de nous que dépend la gloire ou la honte.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

ΠΩΡΑ ποῦ στῆς ἔρημες βραγιᾶς
Ξεφυχοῦν τὰ ρόδα τὰ ὕστερά
Καὶ ἀπὸ τὰ στήθη μου περνᾷ
Καὶ στὸ νοῦ μου μένει :

Ἦθελα ἓνα βράδν ὠραῖο καὶ ἀχνόφρεγγο
Στὸ βουνὸ ν' ἀνέβω τοῦ θανάτου
Κι' ἐνῶ ἡ πικροθάλασσα ἀπὸ κάτω
Θὰ κυλᾷ ἀγριεμένη,

Ἦθελα τὰ χέρια νὰ σηκώσω
Καὶ νὰ εἰπῶ μιὰ κρύφια προσευχὴ
Ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ ἀπὸ τὴν ψυχὴ
Στὰ οὐράνια ἐπάνω...

Τώρα ποῦ στῆς ἔρημες βραγιᾶς
Ξεφυχοῦν τὰ ρόδα σιγαλὰ
Ἦθελα ν' ἀνέβω στὰ ψηλὰ
Καὶ νὰ πεθάνω !...

ΘΡΑΣ. ΖΩΓ'ΟΠΟΥΛΟΣ